

Frögar du mig budad jag gör,
 Jag den Ångst betraktar,
 Som med finger allting rör
 Och som i sig föraktar
 Gåsten på ei ädel ståt,
 Ser di dummels skärben,
 Och lart mig otänna råt
 Gud, mig själv och werlden.

Min Son, som jag du glädjas kan,
och war din egen Herre:
at buga för hwar myndig Man,
det more säkert warre.
Som jag, war flitig, bring dit Pål
din glada sång från dag til natt
må lifwa skog och dal och fjäll,
och war din egen Herre.

Om genom misväxt, armod, nöd,
din fråga i gråt sig vänder;
sör ändå af din slit dit bröd,
ej ur den rikes händer.
Gå till mitt Fästa stoft, och där
vid Gud och Fosterlandet svär:
„jag skall, liksom den som hvilat här,
ta bröd af egna händer“.

20 bland risten och besnada
 Men jag är ett host som du
 Som bland hosten talar,
 Och med mjöda nog ännu
 Går min naktning talar.
 Ödres blynd karakter jag har,
 Den skal du få veta,
 Du jag biter som min far,
 Tillar mig ej rida;
 Allt jag slipper lida och
 Du är beta berre
 Och du knapt en dagligt bär,
 Ödres mig långt vatre.
 Från du mig blynd jag vil
 Allt i mina dagar,
 Du, jag liker smilen till
 Och dess blyda dagar;
 Hast mig synes allt konstigt,
 Och af ljuden opad
 Men vil för mig beständigt,
 Går du jag elst talar.
 Frånar du mig blynd jag bär
 21

GS 550

Förnöjdsamhet

၁၈

Edo ghet;

116

Twaine

Singer.

Postar i b.

Fahlun, P. D. Nymar. 1802.

och det är jag som
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit

och det är jag som
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit

och det är jag som
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit

och det är jag som
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit
 som jag har varit

En mig dermot tyst och tår,
 Som all ro syns rata;
 Här dock weta hwem jag är,
 En må folket prata.

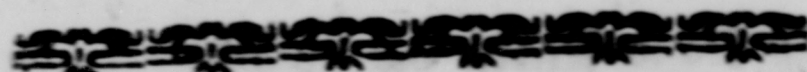
Himmel! du som kanner mig
 Och allt hwad jag döjer,
 Led min wandel i din stig,
 Se, jag någder följ
 Dit behag, i lust och nöd
 Och i lefnads leppen.
 Gif mig sådan till min dö
 Och en rock på kroppen.

Den Andra:

Jag är så glad, jag är så fri,
 min är den jord jag plöjer.
 Ej mera dagens tyranni
 mig under öket döjer.
 Jag är ej mera någons träl,
 jag sträfwat för mitt eget mål,
 jag ger min stätt, gör rätt och stäl,
 och egna färar plöjer.

Mit hus på egen grund jag har,
 det löghet ej besvärar;
 det öpnas gerna för en hwar
 som Gud och Frihet ärar:

Kom



Kom! min Wän, se jag begär
 At wi skal bli wänner,
 Mödigt derför wara lär,
 Du mig litet kanner.
 Jag til werlden födder är
 Anno sextioåtta,
 Ufel, naken, som man plär,
 Fattig som en råtta.

Är til äldren ännu ung,
 Låmligt dock erfarit,
 En förtret och tommer pung
 Fölgt mig war jag warit.
 Jag som du är runnen opp
 Under barna-yrfel,
 Rångtan, möda, ro och hopp
 Och försynens styrfel.

Jag har sådse som et wrat
 Måst kring Werlden flyta,
 Och inunder andras tal
 Lefnads-hyddor byta,
 Smakat både med och mot
 I hwart enda hörne,
 Redan want min ungdoms fot,
 Til at trampa tårne.

Frågar du mig hwad jag är,
 Knapt jag wet det sjelfwer,

En